

Vesna Zakonović-Arežina

MAMA
IPAK ZNA
NAJBOLJE

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

Ekipo!

Ovo je za vas i zbog vas!

Arežine moje mile...

Bogdanu, jer je smisao mog postojanja. Moje čudo i sve što volim najviše na svetu.

Volim tebe, Nebojša, zato što smo napravili i rodili ovo čudo. I što smo mi MI. Ljubav. Prijateljstvo. Porodica!

Mojim Krstićima, Ani i Ivanu, jer je tetka institucija, hvala ti sestro što si mi to omogućila.

Ico, prvo čitamo knjigu a onda i pikamo fudbal zajedno! Ljubi te tetka! Ole, ole!

Mojim Zakonovićima, mami Slađani što me rodila ovakvu.

I tati Milošu, mom Zakonu, anđelu čuvaru. Znam da si tu. Znam da paziš na sve nas. Ljubav živi.

Mojoj Marini Đenić, jer postoji jedno ime za kumu, prijateljicu i sve što mi značiš. Nena!

Za strininu decu, Mionu i Ivu, za moju najmlađu najbolju drugaricu Nađu i njenu mamu Jasminu.

Za super kevu Maju i njene blizance.

Za kumu Mariju jer je samo njoj dozvoljeno da se izgubi u mom svemiru!

Za Mikija, jer mi je kao pravi prijatelj, otkrio pravo značenje petog elementa.

Za Peju. Za sve ove godine. I Davora, jer si Burazer! Za moj mlađani tim. Ivu, Veapi, Slavka, Milicu. Za Milenu. Violetu. Kuma Vladu. Zokicu. Vedrana. Peruna i ekipu. Neša. Stevicu. Filipa. Jovana. Zeleta. I za nastavnicu srpskog, Mimicu.

I za sve ostale moje drugare, prijatelje, kumove, poslovne saradnike, poznanike, slučajne prolaznike... Slobodno se pronađite!

Došlo je iz srca, za sve vas koji ćete voleti iskrenu priču između ovih korica.

Ljubi vas Keva!

UMESTO UVODA...

Na prostranoj terasi restorana sedim u društvu tri žene.

Upravo smo završile predviđeni posao, pa kako imam još trideset minuta viška, pristajem da sa njima popijem kafu i malo se istraçarimo o aktuelnim dešavanjima.

Odavno nisam ovako pametno koristila tajm-aute sopstvenog života. Prethodne dve godine uložene su u potomstvo, nespavanje, porođaj, opet nespavanje, puno šetnje, puno posla po kući i ponovo nespavanje. Hronično sam sumorna i željna kreveta, ali ovih trideset minuta ipak ću da provedem u vertikalnom položaju.

Ne spominjemo ni pelene, ni jedno porodijsko bolovanje, ni večitu dilemu – kupljen ili domaći sokić. Jok, mi pričamo o poslu, dobrim idejama i slatkoj mucu oko realizacije tih ideja, zahtevnim direktorima i vrednicama koje haraju svetom kome nas četiri pripadamo.

Ili sam ja barem pripadala, do trenutka kada su mi dve male crte promenile veliku životnu putanju.

Ali osećam da je došlo vreme da krenem ka novim destinacijama. Zato pažljivo slušam priču ovih žena i potvrdno klimam glavom na svaku njihovu izgovorenu IMAM PUNO

POSLA mantru, dok me mozak opominje da je vreme da krenem nazad svojoj kućici gde me čekaju muž i klinac.

Klinac, željan igre i držanja za ruku dok pravi prvi korak, i muž, željan seksa i lagane predigre, kao nekad...

Izvinite, drage dame, ali ja tek IMAM PUNO POSLA.

Bacam pogled na sat i glasno konstatujem da je vreme da se povučem u svoje odaje. Zahvaljujem za kafu i opušteni razgovor damama koje ostavljam da ponavljaju koliko su zauzete i krećem ka liftu.

A onda čujem...

„Ah, kako bih volela da sam kao ona... Ponekad mi tako dođe da se udam i postanem domaćica... Da se konačno odmorim kô čovek. Ovo je strašno koliko posla imam danas!”

Zamenica urednice, tridesetčetvorogodišnja izblajhana primadona, zabija mi nož u leđa dok stojim pored lifta, čekajući da isti konačno pogodi sprat. Podjednako sam besna i oduševljena ovom izjavom, jer pod jedan: ja nisam domaćica! Ja sam žena sa zavidnom kilometražom na svom omiljenom poslu, trenutno na privremenom radu kod kuće.

I pod dva: sestro draga, što pre učini to, da vidiš kako ćeš tek tada da izgovaraš svoju omiljenu kuknjavu uz kafu koju brzinom svetlosti ispijaš stojeći!

Pomišljam da se okrenem i sve joj to i kažem, ali me sat opominje da je pauza za topli obrok odavno istekla, a taksista sigurno neće još dugo čekati.

Pritiskam PRIZEMLJE i spuštam se na svoju teritoriju.

„Stižem, ljubavi... Stiže mama!”

PRVO POLUVREME

Ponedjeljkom neko radostan kreće u nove radne pobjede.

Neko ne započinje ništa novo, protiv uroka.

Ponedjeljkom neko pati zbog kratkog vikenda...

A moja mama svakog ponedjeljka, bez izuzetka, oko jedanaest poziva memorisan broj mobilnog:

„Halo, sine, šta radiš?”

„Ćao, mama, evo me na poslu. Klasika.”

„Aha... Jesi izlazila juče?”

„Jesam, mama, znaš da mi preferiram izlaske nedjeljom, da bi nam prvi radni dan bio veseo!”

“Lepo...”

Dramska pauza...

„A šta si pila sinoć?”

Neverovatna stvar je da mama ne preskače nijedan ponedjeljak u jedanaest sati.

I svaki put ima ovaj minut ćutanja, za sve pale flaše piva i poneki pelinkovac, koje njena ćerka konzumira vikendom.

Amin!

„Pila sam kiselu vodu...kiselu vodu...”, smejem se i raportiram kao i svaki put.

„Aha...”, kaže sebi u bradu, iako obe znamo da ona zna šta je na mom redovnom repertoaru.

„Dobro, sine... Ti znaš kakva je familija... Ajde budi dobra, pa se čujemo večeras.”

Volim svoju mamu.

I njenu sjajnu teoriju o alkoholu u genima.

I njen strah da ne nasledim titulu koju je deda ponosno nosio svih ovih godina.

A zna da je to nemoguće. Ne volim vinjak, a vinjak je bio dedino omiljeno piće.

Nedostaje mi jedan TAKAV poziv ponedeljkom.

Nedostaje mi ta tišina u kojoj mama preko slušalice pokušava da nanjuši alkohol i krene da udara po porodičnom stablu.

Nedostaje mi moja nedelja...

„Halo, sine, šta radiš?”

„Mama! Evo uživamo, dremnuli smo pola sata posle sise, sad ćemo u šetnju, pa nazad, da spremamo klop.”

„Aha. Jel' spavao noćas?”

„Malo... Baš sam umorna, ovo baš postaje naporno!”

„Ajde, ajde, kako sam ja sa vas dve u isto vreme? Nema kukanja, nema...”

Kapiram.

Došao je red na njenu stranu porodičnog stabla.

Ako sam već godinama primenjivala obrazac sa ćaletove grane, red je da i njena polovina zaigra na kartu genetike.

Mama ipak zna najbolje

Bitno je valjda da igramo.
Sa ili bez alkohola.
Živeli, u to ime!

*

Pre dve godine, tačno u ovo vreme, bila sam u avionu, spakovana za najnoviji poslovni poduhvat, sa glavom u tim istim oblacima kroz koje se ovo prevozno sredstvo probijalo do svog odredišta.

Disala sam za posao i nagradne bonuse koji bi mi obezbedili novi par čizama, preuređenje stana ili opuštenu vožnju taksijem čitavog narednog meseca.

U mom radnom rasporedu nigde se nije nazirala stavka BRAK, a želja za detetom bila je ravna želji za...

Ne, takvo poređenje nije postojalo.

Ja jednostavno nikada nisam sanjala o tome da postanem majka...

Pre godinu dana, tačno u ovo vreme, hladila sam svojih devedeset kilograma u bazenu u dvorištu, potapajući dušek svaki put kada bih pokušala da na njega legnem.

Stomak mi je ponosno brojao šest meseci trudnoće, a ja ni u tom trenutku nisam bila sigurna da ću uspjeti da se snadem u ulozi koja me je čekala za otprilike devedeset dana.

Budili su me strahovi.

Onda sam ja budila svoje prijateljice.

Jer muž nije imao odgovor.

I njemu je, baš kao i meni, ovo bio prvi brak, prvo dete i sve ostalo prvo što se trudio da ukapira.

Teorija bez prakse je jedno veliko sranje, pa sam zato brzo odustala od razgovora sa prijateljicama koje nisu imale decu.

A onda su i one sa decom postale previše euforične za stanje koje sam jedva podnosila.

Stomak je bio još i najmanje težak.

Teret u glavi merio se tonama...

Dve godine kasnije, sedim u sobi i pokušavam da misli prebacim na papir, dok mi klinac vuče gajtan miša i pokušava da ga pregrize.

Pregurali smo on i ja u tandemu skoro celu godinu, zajedno obavljajući sve radnje koje sam prošle godine u ovo vreme obavljala sama.

A mislila sam da nikada neću umeti.

Dan posle porođaja bila sam sigurna da je moj majčinski instinkt ostao u stomaku.

Naredna dva meseca ubeđivala sam sebe da nisam najgora keva na svetu, iako mi je onaj jebeni glasić u glavi tvrdio suprotno.

A onda, PUF!

Jednog jutra je sve osim moja dva dečaka, jednog malog i jednog velikog, postalo nebitno, dosadno, proživljeno i smešno.

Ako je ono bilo drugo stanje, konačno sam se, godinu dana posle porođaja, prebacila u neko treće, oduševljena činjenicom da sam jebenom glasiću zapušila usta.

I ne samo njemu...

Kažu da ne znaš, dok ne doživiš.

Ne umeš, dok se ne usudiš da probaš.

A onda, kad upadneš u kolo, sve postaje tri, dva, jedan... jedan, dva, tri...

Korake učiš na licu mesta, saplićeš se i gaziš u ritmu života, koji bi verovatno bio mnogo dosadan da nema tih

Mama ipak zna najbolje

stalnih cupkanja, padanja i podizanja, saplitanja i podmetanja nogu.

Osmeh na lice i idemo... Je'n, dva, tri... Dva, dva, tri...
I opet!

A samo kad pomislim kako je sve počelo...

Te večeri nije mi se ni đuskalo...

SVE JE POČELO OVAKO...

Kutije *oćake* kolačića i prazne flaše *minakve* bile su svuda oko kreveta.

Na krevetu neki magazini, telefoni, daljinski upravljač, maramice, pocepane fotografije.

Ispod pokrivača moja poljuljana sujeta i još jedno veliko razočaranje.

A suza nigde.

Već tri dana samo ležim i ćutim, umorna od svega što mi je do juče bilo svetinja.

I stvarno mi se ne plače.

U stvari, više mi se ništa ne radi, jer posle ovog brodoloma shvatam da nikada neću *biti kapetan svoje bele lađe*.

Nade su mi potonule, a sa njima i želja da dišem i budim se u paru.

Dragi gledaooci, tog filma nema na mom repertoaru.

Samo jebeni „Titanici sudbine”.

Ne odgovaram na poruke, ne javljam se na telefon, ne skidam pidžamu, ne gledam komedije.

Tri dana, četiri kutije kolača, tri flaše vode.

Mama ipak zna najbolje

U ukupnom skoru, pukla sam kô zvečka.

A do juče sam se ložila na fer-plej.

Sramota me sopstvene gluposti.

Toliko, da se pokrivam preko glave i krijem između četiri zida već nekoliko dana.

A samo sam htela da ga volim...

*

Buđenje bez leptirića u stomaku, odlazak na posao, osam do deset sati mozga na *stend-baju*, nazad u prevoz sa *mp4* plejerom i slušalicama u ušima, blagom konfuzijom u glavi, pa hladna večera, par epizoda neke serije, pranje zuba i bežanje u krevet.

To sam ja u svojim najboljim godinama.

Čak sam prestala i da zanovetam.

Dnevna rutina po uvežbanoj koreografiji, ja prazna, pro-suta i rasuta, najgluplji osećaj na planeti!

Zvuči suludo, ali sada kapiram da sam obožavala svoje epizode sa slomljenim srcem i propratnim efektima. Bile su nekako kreativne i divne i činile da se osećam živom...

A sada, kao jebeni robot, srce sluša naredbe mozga, šljakamo po planu i rasporedu...

I kao onaj ubogi majstor na traci, neviđeno se smaram.

Najgore je, ipak, to što ne želim ništa da promenim.

Umorna sam od najrazličitijih idiota koji su prošetali mojim životom u nadi da će se ogrebat i za malo pažnje ili neki seks na brzaka.

Umorna sam od izigravanja boga jer, aman, ko sam ja da bih ispravila greške prirode?

Ali, OK, shvatila sam poentu.
Na sopstvenim greškama se najbolje uči.
Bar sam uvek bila super đak...
Zato sada sve znam i sedim u prvoj klupi kô najgori štreber.
Nije ni čudo što sam sama...

*

Zdrava sam.
Prava sam.
Sama sam.
Pa to, zapravo, i nije loše...
Novi dan i nova faza mog bitisanja.
Zdrava sam, prava sam i sada ću da uživam.
Malopre sam uništila poslednji primerak nekog magazina na čijoj je naslovnoj velikim slovima pisalo: KAKO DA PRONAĐETE SRODNU DUŠU.
Ne priznajem više ove gluposti.
Ako smo srodni, onda ćemo se negde sudariti i bez paklenog plana sa osme strane.
Neviđeni treš.
Obratite pažnju na detalje. Istaknite oči.
Čitam i ne verujem.
Pitam se da li je moguće da je iko pronašao savršenog posle nanošenja specijalne maskare?
U tom slučaju, ovaj proizvod je fenomenalno jeftin.
A, gle, malera, ja ne koristim tu marku.
Očigledno ću morati više i jače da trepcem *na suvo*.
Ha! Evo ga!
Osmeh posle dve sumorne nedelje.
Možda ovi nebulozni saveti ipak imaju svoju svrhu.

Mama ipak zna najbolje

Zdrava sam.

Prava sam.

I šta hoću više?

Naišao je savršeni trenutak da se okrenem samo sebi.

Kao u dobra stara, sebična vremena... koja su, ruku na srce, bila uvek odlična prilika da svoje biće pametno rasporedite po vremenu i prostoru.

Ali i da sredite orman, napravite novi raspored u stanu, promenite omiljenu kafu...

A možete i da se našminkate, tek da ne razočarate onog koji je stvarao tekst o čarobnoj maskari.

Posle svega, definitivno verujem u ono da moraš da probaš nekoliko idiota da bi umela da ceniš pravog, kad naiđe.

A dok ne naiđe...

Ništa, trepćem...

*

To ne bira pamet, nego srce...

Podseća me Balašević, baš kad sam rešila da svom idiotu očitam bukvicu i zamolim ga da sledeći put obavezno uključi mozak.

Eh...

Uvek mi je ta romantika kvarila koncepciju.

I uvek sam govorila da ne padam na sladunjave poruke, otrcana udvaranja i odabrane boje očiju.

Ali ne vredi. Prokleta, glupo žensko.

Tu sam i to sam!

Čak i sad, dok vraćam film svog emotivnog debakla, kapirom da sam uvek na istom mestu pravila faul.

Sa kloniranim verzijama jednog istog bića.

Uvek sa verom da ću promeniti kraj priče i doći do onog
da su živeli srećno do...

Emotivni mamlaz. To je moje stručno zvanje.

Smejem se glasno dok definišem sopstvenu glupost, uverena
da više neću praviti slične greške... Majke mi, baš se stidim.

Dobro, možda je Vasa (Ladački, prim. aut.) stvarno pre-
terao što je postao sponzoruša, ali šta kada ova dilema nema
veze sa parama?

Govorim u ime svog srca, koje je uvek išlo ka nekim emo-
tivno neispunjenim, do bola neostvarenim, i do srži nesi-
gurnim likovima, koji su, *by the way*, uglavnom bili švorc...

Emotivna sirotinja.

Samo moje muške sponzoruše, negovane i voljene uzalud.
I kako ponovo da pustim srce da bira?

Kako, kad više nemam ni skrivene buđelare ni pravo na
pozajmicu?

Izvini, Đole... ali krajnje je vreme da uključim mozak!

*

Posao.

Moja pasija.

Moja istinska ljubav.

Više od deset godina jedina veza u koju smem da se
zakunem.

To činim i ovog trenutka, dok ispred ogledala nameštam
frizuru, osmeh i stav.

Popodne je rezervisano za zanimljiv sastanak, a kada se
takve stvari dešavaju, sve ostalo postaje nebitno...

Leptirići u stomaku zauzeli su niski start, čekam taksi i kucam SMS.

Posao.

Rad.

Red.

Disciplina.

Nema tu mesta za posrnule, emotivne momente, i zato se potpuno predajem novoj organizaciji sopstvenog života, rešena da više ne razmišljam, ne plačem i ne filozofiram na teme poput ljubavi i života u paru.

Ako posle onolike inicijative, želje i upornih promašaja nisam naučila svoju lekciju, red je da se poštedim dalje kolateralne štete.

Okrećem se praktičnijim stvarima.

To su *randevui* koje obožavam, jer sa njih nikad nisam otišla bez osmeha.

Aleluja!

Zabavljam se sa svojom karijerom.

I ludo se volimo.

Kratka vožnja, nekoliko razmenjenih poruka, nebitna priča sa taksistom i – eto me na traženoj adresi.

Opuštena atmosfera, neka fina muzika u pozadini, kafa po izboru i dobra energija u vazduhu. Savršen trenutak da pročaskamo o detaljima i rukujemo se u znak dogovora.

Ispijam sokić, još jedno potvrdno klimanje glavom, zovem taksi i izlazim.

Kratko i jasno.
Gospodar sam svoje sudbine.

Slobodno večerice, komp i ja.
Već pripremljene epizode poslednje sezone kultne serije
Seks i grad, ogromna šolja čaja, kolačići i ja u pidžami.
Jednom tinejdžerka, uvek tinejdžerka.
Solo žurka. Može mi se.
Mažem masku na lice, gasim svetlo i pritiskam PLAY.

Savršen kraj savršenog dana, bez ijedne sentimentalne note,
uzaludno postavljenog pitanja ili depresije u najavi zbog po-
grešno protumačenog SMS-a.

Utvrđila sam svoju *sex&city* lekciju, sad mogu na spavanje.
Na pola puta do jastuka, sa ekrana laptopa mahnuo mi
je crveni FB znak.
Neko bi sa mnom da četuje?
O, dobro večerice i vama...

*

Već deset dana razmenjujem virtuelne nežnosti sa vrlo za-
nimljivom osobom.

Počelo je kao dobro zezanje, nakon uspešnog radnog
sastanka.

Pretvorilo se u potrebu posle napornog radnog dana.
I savršeno mi se uklapa u radni raspored.